

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > א-ב אבוי-בלבביפדיה עבודת השם

א-ב אבוי-בלבביפדיה עבודת השם

אבוי

צעקת וי, על עצם הצער והצמצום, - צעקת אבוי, לאב, לשורש

שרשי האב, אבוי, - צעקה של אבוי. ובלשון הפסוק: "למי אוי למי אבוי". יש ויש אבוי, וי זה עצם הצעקה שהאדם צועק כאשר הוא נמצא בצער, וכגון דורו של אחשורוש, שהיה אז דור שלם שהיה בו צער שהביא לצעקת וי, כמו שדורשת הגמרא במגילה על שמו של אחשורוש, שכל חד וחד היה אומר וי לראשו, וכן הוא בכל פרט ופרט כשהאדם נמצא במקום של מיצר, משורש מצרים שהוא לשון של מיצר - הצעקה העולה משם היא צעקה של וי. יש את ההעדר של המשך ההשפעה, את הצמצום שחל בהשפעה, ואז נולדת הצעקה הנקראת וי. וצעקת ה"וי" היא על עצם הצמצום, על עצם הצער - צר, שם חל עומק הצעקה של וי בנפשו של האדם.

אבל אבוי היא צעקה יתר על כן, הצעקה של אבוי אין עניינה כמו וי שהיא צעקה על עצם הצער כשלעצמו, אלא זוהי צעקה לשורש, לאב, להתחלה, לראשית, לראש, "וי לראשו", זהו אבוי אם הצעקה נמצאת רק בענף כשלעצמו, אז עומק הצער והכאב חל על מקום הצמצום, על המקום של העדר ההשפעה, אבל כאשר חל מציאות של צעקה פנימית יותר, שרשית יותר, הצעקה היא צעקה שחלה למקום השורש, כבן המתחטא אל אביו, הוא חושק משתוקק ורוצה לחזור לאב, וכשיש לו מציאות של צער, הוא לא רואה רק את ההעדר של המשך ההשפעה שחסר לו והוא צועק וי, אלא הוא מכיר ותופס שעצם המציאות של הצער עניינו הוא בעצם מה שמתגלה הענף בלי השורש, בלי מקור השפעתו, ואילו היה מתגלה המקור והיה מתגלה השורש, לא היה חסר בענף, אלא היה כולו מציאות של שלימות.

צורת הבריאה, משורש לענפים, מכלל לפרטים

כשיש העדר של גילוי השורש, זה גורם שחל מקום של חוסר השפעה בענף, זהו האבוי, ובהבנה שורשית ורחבה, צורת הבריאה שבאור עולם ברא את עולמו, היא באופן של שרשים וענפים, צורת הבריאה בנויה באופן שיש שורש אחד, ומהשורש נעשים ענפים, ועוד ענפים, ועוד ענפים, וכל ענף וענף הופך לשורש פרטי לענפים שיוצאים ממנו, זה צורת מהות הבריאה, אופן של "אחד" בשורש, התפרטות, שבה עדיין יש מציאות של אחדות בענפים, שהם אלו השרשים לענפים הבאים אחריהם, וככל שהדבר מתרחק יותר מן השורש, חל בו אופן של התפרטות, וכשחל מציאות של קלקול, חל גם היפרדות, הם נפרדים זה מזה.

וא"כ, כל צורת הבריאה שבאור עולם ברא, הוא באופן של כלל ופרט, שורש וענפים.

התפיסה הזו היא תפיסה ששייכת למהלכי מח, חכמה, בינה, דעת, והיא שייכת גם למערכת הלב, הן מכח ה"חכמת לב", ה"מוחין" שבלב, והן מכח תפיסת החוש שנמצאת בלבו של האדם.

בתפיסה מהלכי המוחין, בירור בכל דבר ביחס למה הוא ענף, וביחס למה הוא שורש

בתפיסת מהלכי המוחין, צורת הדבר היא באופן כזה, שבכל דבר ודבר שהאדם נוגע בו, הוא מביט איה שורשו, איה מקורו,

והדבר שבו הוא עוסק, ביחס למה הוא ענף, וביחס למה הוא שורש לאחרים, זה בעצם, הצורה הפנימית וליתר דיוק, הצורה השרשית, שבכל דבר שהאדם עוסק בו, הוא מברר במהלכי המוחין, ביחס למה, אותו דבר הוא ענף, וביחס למה הוא שורש, ועל ידי כן האדם מקבל תמונה בהירה ושלימה של צורת החכמה, לולי כן, זה בבחינת "והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו", זה סבך, דברים מעורבים זה בזה, מסובכים זה בזה, כאשר הכללים מתערבבים עם הפרטים, השרשים מתערבבים עם הענפים, חלה מציאות של תערובת, סבך.

אבל כאשר יש תמונה ברורה, תמונה מאירה, אז האדם משיג ומבין בכל פרט ופרט, מהו השורש, מהו הענף, ביחס למה הוא שורש, ביחס למה הוא ענף, כמו שנתבאר. זה שייך למהלכי הדעת, למח, בבחינת "ואמלא אותו בחכמה בתבונה ובדעת", ג' חלקי המוחין כנודע.

במהלכי תפיסת ההויה, תפיסת שורש וענפים בכללות הנשמות, ותפיסת שורש וענפים שבכל נשמה

אבל מלבד מה ששייך הדבר בחלקי המוחין, שזהו הסוגיא של עמל התורה, לקנות את בהירות המוחין, במבט הבהיר, הן ב"אורייתא", והן ב"ברא עלמא" לפי"ז כתולדה מה"איסתכל באורייתא", הדבר קיים גם במהלכי ההשגה, במהלכי תפיסת ההויה, במהלכי החוש שנמצאים בליבו של האדם, יש את שורש כל הנשמות כולם, שהוא בכסא הכבוד, ובדקות יתר על כן, ושם יש נשמה אחת שהיא נקראת "נשמת כנסת ישראל", נשמה אחת, במקום הזה, זה כלל, זה שורש, מציאות אחת, כלל כל נשמות ישראל הם הויה אחת, משם ואילך נעשים שורשים וענפים, שהם מתפרטים ומתפרטים עד שיש את המקום של נשמת כל אחד ואחד, ובנשמת כל אחד ואחד עצמה, "חמשה שמות יש לה לנפש" כמו שאומרים חז"ל, כידוע מאד, מהשורש העליון, עד החלק התחתון בנפשו של האדם, והשורש העליון של נפשו של האדם, היא מקושרת בשרשה באורייתא והיא מקושרת בשרשה בו יתברך שמו, כביכול, חד עמו ממש, "חלק אלוך ממעל".

וא"כ, יש את כללות כל הנשמות, שבמקום הכלל היא נשמה אחת, ויש את ההתפרטות לשורשים וענפים, ויש את הפרט של כל נשמה ונשמה שהיא בנויה ג"כ באופן הזה, של שורש עליון שבו היא קשורה ומושרשת ללעילא, עד הענף התחתון, הקצה התחתון, המתלבש באדם, עד המקומות היותר שפלים, עיקרו בלב, ומתפשט עד מקום הכבד, והארתו משתלחת לכל חלקי גוף האדם עד השערות והצפרניים שאינם ממש מהאברים הגמורים שבאדם.

בקטנות, הנפש במדרגת ענף, והאדם רואה את נפשו כשורש, כעצם הקיום

כאשר האדם נולד מתחילת יצירתו, והוא מקבל את אותה הנפש, היחס שיש לו אל הנפש שהוא מקבל, הוא ביחס של תפיסה של הענף כשלעצמו, הוא לא רואה את נפשו כענף בלבד אלא הוא רואה אותו כעצם הקיום כביכול, שזה השורש.

והנפש הזו, שכמו שהוזכר שבכללות היא מתפשטת גם בשערות במידת מה, והיא מתפשטת גם בצפרניים במידת מה, [על אף שבכללות הם נקראים "איברים מתים", אבל במידת מה היא מתפשטת בהם, שמכח זה היא מגדלת ומחיה אותם].

בקטנות של האדם, נפשו נמצאת באמת, באיתגליא, במדרגת שערות, במדרגת צפרניים, וכאשר האדם באמת נשאר באותו מקום, "בן כסיל", "מסלסל בשערו", הוא מתנאה, "ועשתה את צפרניה" שיש "עשתה" מצד ניוול, אבל יש "עשתה את צפרניה" מצד יופי, כלומר, שכל מדרגתו היא שהוא תופס את הענף, את הקצה האחרון, כעצם ההויה, כשורש, ובזה הוא עוסק בכל ימי חייו, והחלק המתגלה באדם באופן הזה, שהקצה האחרון של הנפש המתלבש בגוף, הופך להיות עיקר מציאותו של האדם.

הכניסה לפנינים, - המבט העמוק שהוא זוכה לשורש המקום בו היה קודם לכן

בפנים הללו, בעצם כל תפיסת האדם היא חיים במקום של ענף, של הקצה התחתון שבאדם, ובדקות יותר, אפילו עלה, אבל המציאות של החיים אצלו שזה המציאות, זה השורש.

וככל שהאדם "זכי יתיר", כלשון חז"ל, אז הוא מגלה את הפנים היותר עמוקות שנמצאים בנפש, את חלקי הנפש, חלקי הרוח, חלקי הנשמה, ולמעלה מכך, וכשהוא מגלה יותר עומק, אם הוא לא נותן דעתו לדבר, אז הוא גילה, מבחינתו מקור יותר פנימי, שורש יותר פנימי של חיות, אבל כשהוא מביט נכון על הדברים, כשהוא מקבל דעת ישרה, כאשר הוא נכנס מעט יותר פנימה, ולו מעט שבמעט, הוא צריך לקבל את המבט שיש שורש ויש ענף, כל זמן שהוא נמצא רק בגלד החיצוני של החיים, בשלב החיצוני ביותר של החיים, שם הוא יכול לתפוס שזה עצם המציאות, אבל כשהוא נכנס מעט יותר פנימה, אם הוא לא מביט, זה נראה לו שהוא תפס משהו יותר פנימי, ואם הוא לא מביט כלל, גם את זה הוא לא רואה, כניסתו לפנינים היא באופן של "מלומדה".

אבל אם הוא מביט עמוק, הוא משנה את המבט שלו על המציאות, המבט שלו על המציאות משתנה, הוא תופס שהוא בנוי באופן של פנים, ולפני ולפנים, וחוזר חלילה, שעומק האדם בנוי באופן של שרשים ובאופן של ענפים, ואז כשהוא נכנס מעט יותר פנימה, אין כוונת הדבר רק, שהוא זכה לעוד הבחנה, כאדם שהיה לו כסף והוא זכה לזהב, [אם זה זכות, לפי עניינו], אלא כוונת הדבר, שהוא זכה לשורש, למקום הפנימי, שהוא שורש לאיפה שהוא היה מקודם לכן, ודי לו אם יש לו שתי תפיסות שיש לו ביניהם יחס של שורש וענף.

33%

תפיסת כל המציאות במבט של שרשים וענפים

אם האדם מביט על המציאות כמו שהוזכר השתא, בעצם המבט הזה משנה אצלו את כל תפיסת המציאות.

ומכאן ואילך, ביחס להשכלת הדברי תורה שהוזכר בהתחלה, כך האדם לומד את ההוויות דאביי ורבא, ושאר חלקי התורה, יש את המבט של ה"ברא עלמא", שהאדם מתחיל להסתכל על העולם באופן שונה, ויש את המבט שהאדם מתחיל להסתכל על הנפש באופן שונה.

יש אופן, שמכח המבט שלו על התורה, כך הוא רואה את העולם.

ויש אופן, שמכח המבט שלו על הנפש, כך הוא רואה את העולם.

ואם האדם הוא גרמא ליה, הוא מביט על העולם מתוך תפיסת השכלת המוחין בדברי תורה, ומתוך תפיסת מציאות הווית נפשו, וכך הוא מביט ורואה את כל המציאות כולה.

במבט הזה, בכל דבר ודבר שהאדם נוגע, הן בחיצוניות, בהאי עלמא, והן בפנימיות בתוך נפשו, הוא לאט לאט מקבל את המבט של שרשים וענפים, וכמובן שהמשקל הזה בנפש נותן יחס אחר לכל המציאות.

רדיפה אחר החומר, - מכח תפיסת החומר כעצם המציאות, ולא כענף בעלמא

מה שרוב בני האדם רודפים אחרי הבלי החומר, וכדוגמת מה שהוזכר מקודם הקצה האחרון של "מסלסל בשערו", "עשתה את צפרניה", או בפנים אחרות, מעט יותר פנימיות, כלשון החובות הלבבות: "עשו בטניהם אלוהיהם", כלומר, בני אדם רדופים באופן טבעי אחר החומר, הם נוצרו מן החומר, ורדופים אחר החומר, "עפר אתה", ולכן הם הולכים אחר החומר.

אבל כאשר האדם קולט את המבט שמדובר בו השתא, אז כשהוא רואה עולם של חומר, הוא נקלט אצלו כתפיסת ענף בנפש, וככל שהאדם מביט יותר על הדברים במח, ובהשבה אל הלב, בקליטת המציאות כך הוא תופס את המציאות, אז הוא רואה את כל העולם, שאין הוא אלא ענף למקום יותר שרשי, למקום יותר עליון, כך הוא מתחיל לראות את המציאות, ולאט לאט התפיסה הזו הולכת ומתחדדת.

בתפיסת שורשים וענפים, עוה"ז אינו אלא ענף של עוה"ב

במבט הזה, העולם הזה אינו אלא ענף של עולם הבא, כהגדרה כוללת- ובפשטות, בתוך העולם הזה יש חלקים, ובתוך העולם הבא יש חלקים, יש בכל העולם שרשים וענפים בתפיסת המציאות שלו.

ובתפיסה הזאת של המציאות, היחס של האדם אל עצמו, והיחס של האדם לכל העולם, מקבל יחס שונה לגמרי, הוא רואה מציאות שונה ממה שרוב בני האדם רואים, הוא רואה את השרשים שבדבר, והוא רואה את הענפים שבדבר.

בתפיסת שורש וענף, מבט מרדיפה אחרי התאוה בענף התחתון, - ועד השורש בתאוה העליונה, - 'נתאוה הקב"ה' וכו'

ניתן דוגמא יסודית: מה שרוב בני האדם רדופים אחרי התאוה, בהאי עלמא, הוא רואה את הענף של התאוה, והוא רואה את השורש של התאוה, הוא רואה את הענף של התאוה שנתלבש בחומר העב והגס, והוא רואה את הדקות הפנימית של

התאווה, עד התאווה העליונה ביותר, כביכול, תאוותו יתברך שמו, "נתאוה הקדוש ברוך הוא להיות לו דירה בתחתונים", שהיא שורש כל התאוות כולם.

המבט הולך ומתחדד, וכשהוא מחובר למציאות של תאוה, הוא חש אם זה חיבור לענף, אם זה חיבור לשורש, באיזה ערך של ענף, ובאיזה ערך של שורש הוא מחובר לאותם חלקים, וכמובן, לעולם יש את העבודה בפועל, אבל ה"ידיעת היום והשבות אל לבבך" בתחילה, ולאחר מכן ה"כלי המעשה גומרים", שגם גורם "שלאחר המעשים נמשכים הלבבות", בצירוף יחדיו של הדברים הוא הולך שלב על גבי שלב.

תפיסה של חוש בחיים שבנויים בענפים ושורשים

וככל שהאדם באמת, לא רק משכיל את הדברים, אלא הוא מחובר אליהם, ולבבו נפתח יותר ויותר, זה לא רק ענין של ידיעת דברים כידיעה חיצונית לאדם, אלא זה תפיסה של חוש, וכמו שבחוש, לדוגמה בעלמא, יש אברהם, יצחק, יעקב, יש י"ב שבטים, יש שבעים נפש, וכל ההתפרטות עד שישים רבוא נשמות ישראל, זה תפיסה גמורה של ציור של שרשים וענפים, זאת תפיסת המציאות, כך בהרגשה לא הרגשה של התפעלות אלא בתפיסת החוש, הרגשה של הכרה בחוש, של קליטת המציאות, הוא קולט חיים שבנויים בענפים ושורשים.

צעקת ה'אבוי' - הכאב בהמצאות הענף בלי חיבור לשורש

וכשהוא נמצא בענף, אז הוא צועק **אבוי**, זה הצעקה האמיתית של הנפש, כשהוא נמצא בענף, והוא מכיר את השורש, אלא שהוא מכיר שהשורש לא נגלה אצלו השתא, או רחוק ממנו "מרחוק הוי"ה נראה לי", כואב לו המצאותו בענף בלי החיבור למציאות השורש, משם הצעקה היא לא רק "וי", על הצער והצמצום שבמקום שהוא נמצא, העדר ההשפעה, אלא משם חלה עומק הצעקה של ה"אבוי", זוהי צעקה שהוא צועק לחזור לשורשים, הוא מכיר את השורש, הוא משתוקק לשורש, כואב לו שהוא נמצא רק בענף והוא לא נמצא בשורש, משם נובע עומק צעקת הנפש, שצועקת **אבוי**, ה"אבוי" היא הצעקה של הנפש שהוא רוצה לחזור **לאב**, הוא רוצה לחזור לשורש הוא רוצה שהשורש יתגלה אצלו.

כאשר האדם מקושר באמת לשורשים, כח המחשבה מעלה אותו למקום יותר עליון, והוא יורד למטה, במחשבה

ככל שהאדם גדל יותר, אז הוא חי בענפים עם השורשים, הוא חי עם ענפי הנפש עד ההלבשה של עולם העשיה בבחינה של קיום המצוות בפועל אבל הוא חי בחוש עם מציאות השורשים הפנימיים שנקשרים, שגנוזים במעמקי הלב ונקשרים ועולים בבחינת "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", משה רבינו שעלה להר ג' פעמים ארבעים יום, וברור הדבר, ופשוט, הרי יש דרשת חז"ל כידוע, "איש האלקים" "מחציו ולמטה איש ומחציו ולמעלה אלקים", הגדרת הדבר היא, שכשהוא היה כאן למטה, הוא היה מקושר לשורש למעלה, ולכן הוא יכל לעלות, כל העליות כולם, כמו שאומר הגר"א [זה נידון בדברי רבותינו, אבל בוודאי שזה שיטת הגר"א], שעלה משה רבינו ושאר חכמי הדורות כולם, כל העליות אינם אלא במחשבה, וכוונת הדבר "עליה במחשבה", הרי האדם יכול לחשוב במקום אחד, ובגופו, הוא נמצא במקום אחר, הוא יכול להיות בארץ ישראל, ולחשוב במקום אחר לגמרי, וכשמתבוננים במבט החיצוני, מאותה מידה הוא גם יכול לחשוב בדברים יותר עמוקים, מאותו מידה הוא יכול לחשוב ג"כ בעליונים.

אבל ההגדרה האמיתית הפנימית היא כך: כאשר האדם באמת מחובר, באמת מקושר לשורשים, אז הכח של המחשבה שלו מעלה אותו ומקשר אותו למקום יותר עליון, הוא "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", הוא יכול לעלות למעלה והוא יכול לירד למטה, הוא יורד במחשבה והוא עולה במחשבה, וכאשר הוא חושב בדברים העליונים, זה מחמת שהוא קשור לשם בעצם, אלא שעל אף שהוא קשור לשם בעצם, הוא יכול להמצאות לרגע, לזמן גם למטה, וע"י המחשבה הוא חוזר ועולה ללעילא, אבל בעצם, הוא נמצא שם.

צעקת אבוי, לחזור למקום השורשי יותר בנפשו

זה אדם שחי עם השורשים באיתגליא, עם מציאות מעמקי הפנים של חלקי הנפש הפנימיים, הוא חי איתם בגילוי. ואם יש לו רגע קט שהוא נטה יותר לענף. והשורש מעט התרחק אז משם נובע הצעקה של ה"אבוי", זה יכול להיות צעקה שמתגלה בהלבשה של דיבור, אבל זה יכול להיות צעקה, של צעקת הלב, וזה יכול להיות צעקה שגורם למח - "אין אב אלא בחכמה", לחזור ולהתקשר בחזרה למקום העליון שבתוכו הוא נמצא, משל למה הדבר דומה, אדם שנמצא בסביבה של קטנים, בביתו וכדו', אפילו אם הוא עושה חסד ומיטיב איתם, אבל בשלב מסויים כאשר זה יותר על המידה, אז הנפש שלו מצומצמת לאותו מקום, והיא סובלת מאותו צמצום אז יש לו את הצעקה הפנימית שהוא רוצה לחזור למקומו, למקום העליון יותר, למקום השורשי יותר, למקום שמתאים לפום דרגא דיליה, להיות שם.

באותה מידה, יש גם בתוך נפשו של האדם, כדברי רבותינו כידוע, "להזהיר גדולים על הקטנים", יש את הקטנות שבנפש ויש את הגדלות שבנפש, וכשהאדם נמצא בקטנות יש את הצעקה העמוקה בנפש שהאדם צועק לחזור לאב, "אביו", הוא צועק לחזור לשורשים שנמצאים אצלו באיתגליא בנפש, רק השתא נעלמו, או השתא נתרחקו, והנפש חוזרת לאותו מקום כאשר היא משתוקקת.

האב הפנימי בנפשו של האדם זה השורשים הפנימיים של עצם נפשו, ומשם הוא יונק את חלקו בתורה

האב החיצוני בנפשו של האדם זה אב המולידו שהוא מצווה לכבדו בכבוד אב, אבל האב הפנימי בנפשו של האדם זה השורשים הפנימיים של עצם הנפש שלו, יש מה שהאדם מקבל תורה מרבו, יש מה שהאדם מקבל תורה מאביו "אביו חייב ללמדו תורה", ויש מה שהאדם מקבל תורה מהאב הפנימי שנמצא בתוכו, מהשורשים שנמצאים בתוכו, כאשר האב מלמד אותו תורה אז האב מלמד אותו את מה שהוא מחוייב ללמד, ככל הסוגיא בקידושין וכן כאשר הרב מלמד אותו תורה, הוא מלמד אותו לפי ערכו של הרב, ולפי ערכו של התלמיד.

אבל כאשר האדם מחובר לעצמו, מחובר לשורשים דיליה, מקושר לחלקו דיליה, ל"אב בחכמה", הצעקה של ה"אביו" שלו היא נמצאת באיתגליא, הוא מחובר ל"אב בחכמה" בפנימיות של עצמו, ושם מקור חלקו בתורה, מתגלה מה ששייך לו. מהאב, על דרך כלל, אי אפשר לקבל את חלקו שלו בדיוק, באורייתא.

מרבו, על דרך כלל, אי אפשר לקבל את חלקו הגמור שלו באורייתא.

צעקת אביו, לחזור ל'אב' הפנימי דיליה

אבל מה"אב" דיליה, הפנימי, זה מקורו, זה שורשו, ומשם הוא יונק את חלקו דיליה באורייתא.

אבל בשביל זה צריך צעקה של "אביו", צעקה של "אב" לחזור לאותו מקור, להתחבר לאותו מקור, אם אין הכרה באותו מקום, כמובן, הצעקה הזו היא צעקה של שוא, אבל כאשר יש הכרה באותו מקום אז הצעקה לשם הולכת ומתחדדת, וככל שהאדם נמצא באיתגליא יותר עם האב, אז הצעקה הזאת, כמובן, הולכת ונחלשת, מחמת שהוא נמצא עם אותו דבר, הוא מקושר לאותו דבר, מחובר לאותו דבר, זה מקור החיים של עצמו.

בעינים הטבעיות, רואים ענפים וזה נראה שורשים, - ולשם האדם מחובר

צריך להבין שהחיים שרואים בעיניים הטבעיות, בעינים הגשמיות, שרואות את מה שרואות, כלשון חז"ל כידוע: "אוי להם לבריות שרואות ואינן יודעות מה רואות", מה שבני אדם רואים לנגד עיניהם כסדר, הם רואים ענפים וזה נראה להם שורשים, הדוגמא היסודית והשורשית, כאשר מביטים על אילן אז רואים את העלים, את הענפים, רואים את השורש, אבל פעמים חלק מהשורשים, הרי מכוסים, האדם מביט ורואה לפניו עלים, ענפים, ושורשים, אבל אליבא דאמת, את השורש האמיתי של האילן הוא לעולם לא רואה כאן, מול העיניים, כפשוטו, השורש של האילן הזה, ראשית, מושרש באילן שקדם לו, ובאילן שמקודם, ובאילן שמקודם, עד מה שנאמר "תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ עושה פרי למינו", זה השורש הראשון, וזה עדיין השורש שמתגלה רק בהלבשה החומרית, זה לא השורש הפנימי של הדבר שמקורו ושורשו בעץ העליון, בעצה העליונה שהיא שורש כל העצים כולם, מקור ושורש כל העצים שיש בעולם.

כלומר, העין רואה דבר, והיא רואה אותו במבט הגשמי שלו, זה מה שהיא רואה לנגד העינים, וכשזה צורת המראה, וזה צורת התפיסה של האדם, אז האדם תופס את העולם כשורש, ואז הוא מקושר ומחובר למה שקורה כאן, באופן חזק מאד.

בתפיסת פנים, אין כאן בעולם רק ענפים, וההשתוקקות הקבועה היא למקום השורש

אבל ככל שהאדם נכנס פנימה, במהלך הדברים שדובר השתא, אז התפיסה של הנפש שלו, שאין כאן אלא ענפים,

וההשתקקות הקבועה שלו, היא לשורשים, ולפי ערכו הוא משיג את החיבור לשורשים, ואז עיקר החיים שלו לא נמצאים כאן, הענף, נמצא כאן בעולם, אבל "שדי נופו בתר עיקרו", איפה מקומו? אין עיקר מקומו בענף אלא עיקר מקומו הוא במקום השורש.

הרי בני אדם רוצים להיות מחוברים לעולם יותר פנימי, להגיע ל"הבל הבלים אמר קהלת הבל הכל הבל", להכיר את הגרות כאן בארץ, כל הדברים האלה הם בוודאי אמת, אבל בלשון הפנימית של הדברים, ההתראות של זה, כשבוקעים פנימה ומגלים את תפיסת השורשים בתפיסת דעת - מח ולב, והכרה בחוש כמו שנתבאר, אז המציאות של האדם הוא שהחיבור שלו לכאן הוא חיבור של ענפים בלבד.

אין כוונת הדבר, שאז אין שום ניסיון ואין שום תאוה, שיש הסתלקות של כל המידות רעות, כי הענפים בוודאי שגם להם יש מקום, ויש להם משקל, אבל היחס מקבל כאן יחס שונה לגמרי.

הצורה הפנימית של החיים, האדם חי בשורש, ויורד לענף לזמן קט, וצועק אבוי, אם ירד יתר על המידה

יש "עיקר" ו"טפל", - "שורש" מול "ענף", אבל עדיין אף שיש לו גדר של טפל, עדיין פעמים הוא נותן טעם, וכדומה, אבל כל התפיסה הולכת ומשתנית מן הקצה אל הקצה, התפיסה שהאדם כביכול חי כאן בתוך האי עלמא, אבל אליבא דאמת הוא מקושר לשורשים הפנימיים שלו במעמקים דיליה, שהם מקושרים ללעילא, ועל ידי כן הוא במדריגא של "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה".

באופן הזה, הוא מתהלך כאן בעולם, אבל זה בבחינה של "השמים כסאי והארץ הדום רגלי", כלומר, הארץ היא רק הקצה התחתון, היא ה"הדום" לרגלים, זה נאמר, כביכול, עליו יתברך שמו, אבל זה האמיתות הפנימית של הצורה הפנימית של מציאות הבריאה, ולכן, כביכול, זה בהתגלות של הבורא עולם.

המהלך הזה של פני הדברים, הוא לא מהלך של עבודה בחיצוניות, זה מהלך של עבודה בפנימיות, ובעיקר, מהלך של ההשגה של הצורה הפנימית של החיים, באופן הזה, המציאות של החיים אצל האדם מצטיירת, שהוא חי בשורש, וכל ענף שהוא יורד אליו, הוא יורד אליו לזמן קט, כי אם הוא ירד יותר מדי זמן אל הענף - אז הוא יצעק "אבוי", הוא יצטרך לחזור לנקודת השורש. הדבר תלוי בשיקול דעת דק, ופעמים שהוא יורד בהתחברות לענף, ואז חוזרת צעקת ה"אבוי" והוא חוזר לשורש.

ככל שהאדם מחובר לשורש, צעקת האבוי מוקטנת, וככל שהנשמות מרוחקים מהשורש, הצעקה שואגת מקצה אל קצה

ושבו, זה לא בהכרח צעקה של פה, אלא זה הכאב של הצמצום שמחזיר את הנפש ככל שהדברים האלה מתגלים יותר בנפשו של האדם, כמו שנתבאר, אז המציאות הפנימית של האדם זה חיים לעילא, עם מציאות לתתא, חיים שהאדם קשור לעומק שורשו בפנימיות שלו, חיים שהוא קשור לשורש שלו באורייתא, וחיים שהוא קשור, כביכול, לשורשו, בו יתברך שמו, הוא קשור לפנימיות שלו, לשורש כלל נשמות ישראל, לכח הפרטי שלו באורייתא, ולכלל האורייתא, ולשורש השורשים בו יתברך שמו, "חלק אלוך ממעל", זה עומק תביעתם של כל הנשמות, כל הנשמות כולם צועקים על דרך כלל, כמעט ללא יוצא מן הכלל, בכל עת ובכל שעה, "אבוי" רק מחמת שהאדם רחוק מנשמתו, אז הוא לא שומע את הקול שהוא עצמו צועק, "החרשים שמעו", האדם צריך לשמוע את הצעקה הפנימית שהנשמה שלו עצמה צועקת היא היא עצמה צועקת "אבוי", כשהאדם מחובר לשורש, כמו שהזכר, אז הצעקה מוקטנת, אבל רוב בני האדם רחוקים משורשם, אז הצעקה הזו שואגת מן הקצה אל הקצה בכל עת ובכל שעה.

כשהצעקה הזו תמלא את כל העולם כולו באופן של שלימות הצעקה, כשיגיעו עד הקצה התחתון, בצד של "דור שכולו זכאי" זה הולך הפוך כמובן - אבל בצד של "דור שכולו חייב", אז יגיעו לאותו מקום שרחוקים ביותר מן השורשים, ושם יהיה את הצעקה השלימה של האבוי לכללות הנשמות כשהצעקה הזו תתגלה בשלימותה אז יתגלה האב בשורשו וזה שלימות מציאות הגילוי השלם בבריאה גילוי הנשמות גילוי התורה וגילוי יתברך שמו אין בלתי.

Source: <https://bilvavi.net/shiur/א-ב-אבוי-בלביפדיה-עבודת-השם>

Links

[1] <https://bilvavi.net/ency.avodah.aleph>